

Vaihe 1.

”-MATILDA!!! ”

Äkkiä Matilda tajusi, että mies hänen jalkojensa juurella oli jo kuollut. Ehkä jo useita minuutteja. Ja että hänen kätensä olivat veriset.

Hänen ympärillään kaleoni oli jo Paul Beneken johtamien saksalaisten yksityismiesten käsissä. Matilda nousi seisomaan ja nyökkäsi lyhyesti Vanhukselle, iäkkäälle miehelle, jolla oli auringonpolttama iho ja kovat silmät. Hänen takanaan hän aisti Paulin tuijottavan häntä, pettyneenä kuten tavallisesti.

Matilda teeskenteli jättävänsä miehen huomiotta ja juoksi auttamaan miehistöään viemään saalista St Thomasilta takaisin Peter von Rosselille. Hän oli kuullut toveriensa puhuvan ryöstösaaliista jo useita päiviä. ”60 000 puntaa!” he olivat huudelleet koko viikon. Hän kuitenkin huomasi, ettei kulta ollut ainoa asia, joka kaleerilla oli: salaperäinen suorakaiteen muotoinen, hunnun peittämä esine oli jo kuljetettu ruumaan. Hän ei ollut kuullutkaan siitä, mutta aika oli loppumassa ja hänen oli saatava laivaan nousu päätökseen.

Peter von Rossel jatkoi matkaansa Itämeren halki rikkaampana kuin koskaan aiemmin.

Matilda lepäsi. Hän tarkkailee vettä ja sen liikkeitä. Auringonvalon välähdykset tanssivat pinnalla, kimaltelivat ja värjäisivät veden vähitellen sähramin väriksi. Aurinko laskee pehmeän valon näyttämönä, jota Matilda ei voi olla ihailematta.

”Matilda, ? Tänään on sinun vuorosi”. Hän tulee järkiinsä, kun hän kuulee vanhan miehen muistuttavan häntä velvollisuuksista merimiehenä. On hänen tehtävänsä pysyä hereillä tänä yönä, hänen on tehtävä tavanomaiset kierrokset ja pidettävä silmällä veneen suuntaa.

Kun ilta laskeutuu, hän aloittaa tarkastuksen; kannella ei ollut mitään epätavallista. Sitten hän laskeutui perän ruumaan ja huomasi olevansa kasvatusten St Thomasin aarteen kanssa. Hän jähmettyi niin suuren rikkauden edessä ja ihmetteli, mitä ruuman pohjalla olevan purjeen taakse oli kätetty, jonka hän tunnisti. Tuhat kysymystä kiersi hänen mielessään, ja uteliaisuus ajoi häntä etsimään vastauksia tämän painavan kankaanpalasen takaa.

Kauneus, jonka hän löysi, sai hänet järkyttymään.

Hänen edessään seisoj triptyykki, joka oli suurempi kuin suurin osa kaleerilla olleista merimiehistä. Keskellä hän huomasi symmetrian, jonka keskellä näytti olevan jumalan hahmo, josta hän oli kuullut kotona. Hän tunnisti kaksitoista apostolia ja Marian hänen ympärillään. Hän näkee enkeleitä, jotka kantavat välineitä, taivaan ja ihmiskunnan välillä, jotka makaavat heidän jalkojensa juuressa. Vasemmanpuoleisissa paneelissa miehet näyttävät nousevan taivaaseen portaalien kautta pyhimyksen saattelimina. Oikealla puolella kadotettujen kidutetut ruumiit putoavat helvettiin demonien ympäröiminä. Tämä osa maalausta sai hänen verensä hyytymään, mutta hän ei voinut olla kiinnittämättä huomiota tuskasta vääntyneisiin kasvoihin.

Se oli ensimmäinen kerta, kun Matilda oli kohdannut tällaisen esityksen, joka oli niin kaunis ja niin väkivaltainen, niin monimutkainen ja niin selkeä, niin jumalallinen ja niin lähellä häntä samaan aikaan.

Vaihe 2.

Seuraavana yönä hän ei saanut unta.

Heti kun hänen silmäluomensa sulkeutuivat, Matilda näki jälleen fantastisen ja ahdistavan näyn ruumaan vangitusta maalauksesta. Lähes hallitsematon halu palata maalauksen luo valtasi hänet, ja koko hänen kehonsa jännittyi. Hänen hengityksensä kiihtyi ja hänen sydämensä hakkasi nopeasti. Pian ei olisi enää mahdollista sivuuttaa tätä lähes fyysistä kutsua olla maalauksen lähellä, koskettaa sitä sormenpäillään, hengittää sen tunnusomaista tuoksua.

Matilda kääntyi punkassaan ja huokaisi levottomana. Se, mitä hän oli löytänyt, sekä pelotti että täytti hänet ilolla. Hän oli juuri sillä hetkellä varma, että tämä maalaus muuttaisi hänen elämänsä. Nuori nainen tunsi olevansa valmis.

Hän muistelee kaikkia niitä hetkiä, jolloin hän tunsi kuuluvansa laivaan, jolloin hänestä tuntui ensimmäistä kertaa elämässään, että hän oli vihdoinkin löytänyt paikkansa, tarkoituksensa, että hänet oli hyväksytty. Mutta hän muistaa myös muita, synkempiä hetkiä. Niitä, kuten laivaan nousun aikana, jolloin hänen mielensä jähmettyi, hänen ruumiinsa tuntuu toimivan ilman hänen käskyjään ja väkivaltaisuus valtaa hänet. Halu iskeä, yhä uudelleen ja uudelleen. 20-vuotiaana hän on hakannut jo 10 miestä kuoliaaksi. Hän yrittää tuntea sääliä, surua tai syyllisyyttä aiheuttamistaan kuolemista. Mutta hän tuntee vain syvään juurtunutta inhoa itseään kohtaan, joka on ollut syvään juurtunutta jo vuosia. Vastenmielisyys, jonka muu miehistö varmasti jakaa, vaikka he teeskentelevätkin hyväksyvänsä tämän liiallisen väkivallan.

Nuori nainen nukahtaa maalauksen ja Paulin näyn saattelemana, joka katsoo häntä pettyneenä. Sinusta ei koskaan tule meidän kaltaistamme”, hän näyttää sanovan. Syvällä sisimmässään hän tietää, ettei hän ehkä koskaan löydä paikkaansa.

Kun Matilda herää aamunkoitteessa, hän yllättyy ollessaan niin täynnä uutta varmuutta: hän pelastaa maalauksen Peteriltä ja hänen rahan- ja juomanälkäisiltä miehiltään.

Vaihe 3.

Koko päivän Matilda odottaa maalauksen löytämistä. Hän ei halua kertoa miehistölle näkemästään, sillä hän pelkää nähneensä jotain kiellettyä ja pelkää paljastavansa kaikille, että tämä aarre on muiden joukossa. Hän pelkää myös kohtaavansa Paulin raskaan, kaunaisen katseen. Etäisyys hänen ja miehistön välillä näyttää kasvaneen hämärän kohtaamisen jälkeen. Heti kun aurinko painui horisontin alapuolelle, Matilda ilmoitti ilmoittautuvansa vapaaehtoiseksi tämän illan kierrokselle. Sanoja lausueessaan hänen sydämensä hakkasi ja selkärankaa pitkin kulki väristys ajatuksesta nähdä jälleen se, jota hän jo piti maalauksenaan.

Kuun säteet alkoivat vähitellen hyväillä purjeita lähes huomaamattomalla laulullaan. Tarkkaan tarkistettuaan, että hän oli ainoa hereillä oleva, hän ryntäsi peräruumiin, sytytti kynttilän ja paljasti triptyykin. Kynttilän valo paljastaa monia värejä, ja liekin välkkyminen saa kasvot ja ilmeet näkymään ja katoamaan. Ruumiita ahmivan manalan liekit saavat hänen käsivartensa karvat nousemaan pystyyn. Kristalliportaavat antavat hänelle toivoa. Näytelmä näyttää kirkastuvan yön edetessä.

”Ah! Tiesin, että löytäisin sinut täältä!”

Ääni lävistää ruuman hiljaisuuden. Matilda säikähtää, kääntyy ympäri ja näkee vanhan miehen kasvot. Hänen silmissään ei ollut jälkeäkään yllätyksestä tai tyytymättömyydestä, jota hän oli odottanut näkevänsä, vaan epätavallista hellyyttä. Jopa epämurkavaa.

”Et kai sinä nukkunut?”

-En." Vanhus merkitsi hiljaisuutta ennen kuin vastasi kokonaan.

-I.. Näin valon peräruumassa. Pelkäsin, että se paloi. Etsin sinua varoittaakseni sinua, mutta sinua ei näkynyt missään, joten..."

Matilda syyttää itseään siitä, että huolestutti häntä. Mies kysyy, mitä hän on tehnyt ruumassa yksin niin kauan. Muutaman sekunnin miettimisen jälkeen nuori nainen astuu pois maalauksen luota ja heilauttaa kättään sen esineen suuntaan, joka nyt kummittelee hänen unissaan. Vanhan miehen ilme on käsittämätön. Hän ei näytä kovin yllättyneeltä, Matilda miettii. Hän uskoi hänelle sen, mitä oli tuntenut jo päivien ajan. Puhuessaan hän tajuaa, miten rakas maalauksen kohtalo on hänelle ja että näky siitä, että se laskeutuu Gdanskiin merirosvojen sekaan, särkee hänen sydämensä.

"Haluan pelastaa tämän maalauksen." Hänen oma äänensä, kun hän ilmaisee päätöksensä ensimmäistä kertaa, kuulostaa vieraalta hänen korviinsa. Itsevarma, päättäväinen. Hauta.

Vanhus katsoo häntä hämmentyneenä. Sitten hän huokaa, katsoo maalausta ja vastaa:

"Florence. Se on hänen oikea määränpäänsä."

Matildan silmät laajenevat, ja hän tajuaa, ettei hänellä itselläänkään ollut aavistustakaan, minne tämän mestariteoksen piti mennä. Typerä tyttö, hän ajattelee, ajattelitko koskaan, että pitäisit sitä punkassasi? Hän ei ehtinyt miettiä, mistä vanha mies tiesi sen, sillä hän vakuutti suojelevansa häntä hänen päätöksessään. Huomenaamulla he puhuvat asiasta uudestaan, hän kertoi hänelle. Matilda nukkui läpi yön ahdistuneena ja huolissaan siitä, millaisen käänteen hänen elämänsä oli ottamassa.

Seuraavana päivänä Matilda valmistautui luvattuun keskusteluun. Hän ei ollut nukkunut koko yönä, ja hänen huulensa olivat kuivuneet stressistä. Kannella hän huomaa vanhan miehen.

Lähestyessään hän ojensi hänelle laatikollisen köysiä, ja Matilda alkoi heti solmia niitä yhteen harhautukseksi. Hän on iloinen siitä, että on löytänyt jonkun, jolla on niin paljon kokemusta ja johon hän voi luottaa.

"Matilda, minun on kerrottava sinulle jotain. Olen miettinyt paljon viime yönä ja tiedän, miten saamme maalauksen takaisin Firenzeen. Pysähdymme parin päivän päästä ostoksille, ja tunnen siellä erään henkilön.

-Kuinka voimme luottaa häneen?" Kysymys tuli ääneen ja selvästi, ja vanha mies näytti ärsyyntyneeltä. Mutta Matilda piti hänen katseensa.

-Oh. Hän on vanha ystävä. Melkein veli. Hän ottaa maalauksen ja laittaa sen Firenzeen menevään laivaan. Meidän kanssamme. Yöllä odotamme teitä ruumassa. Teidän on liityttävä seuraamme hänen laivaansa keskiyöllä. Lähdette satamasta laivalla ja tulette meidän luoksemme ruumaan. Me hoidamme loput. Teidän teki mieli vähän matkustaa, eikö niin?"

Vaihe 4.

Päivät kuluivat määrittelemättömän hitaasti Matildalle, joka ei enää uskaltanut mennä katsomaan ruumaan maalausta. Loputtomaksi odottelun teki se, ettei Vanhus ollut saanut tietoja. Matilda ei tiedä suunnitelmasta mitään, salaperäisen ystävän ilmestymispäivämäärästä hänen henkilöisyyteensä. Hän tietää, että hänen pitäisi olla kiitollinen siitä, että hän voi pelastaa maalauksen, mutta nuori nainen haluaisi hallita enemmän sitä, mitä hänen maalaukselleen tapahtuu. Vanhus on ehkä nähnyt sen, ja maalauksella voi olla oikeita omistajia, mutta Matildalle se kuuluu jollain sanoin kuvaamattomalla tavalla.

Vihdoin saapui päivänvalo. Sillalta näkyy vihreä rantaviiva. Kun Matilda heräsi, oli kuin hän olisi

saanut aavistuksen. Vanha mies kertoi hänelle hienovaraisesti, että tapaaminen oli sovittu juuri sille illalle. Koko päivän Matilda yritti rauhoitella itseään. Hänen pitäisi olla onnellinen, helpottunut siitä, että hän oli vihdoinkin pelastanut maalauksen. Mutta hän tuntee vain tylsää paniikkia.

Keskellä yötä, kun kaikki nukkuvat, pieni purjeverene lähestyy kaleeriä ja kiinnittyy äänettömästi. Veneestä astuu hahmo kaleerinkannelle. Sillan toisella puolella Matilda, purjeiden taakse piiloutuneena, tarkkailee tätä muukalaista, jonka on pelastettava hänen aarteensa. Hänen kävelynsä on raskas ja varma. Kun mies katoaa ruumaan, Matilda hyppää näppärästi pienempään veneeseen ja melkein putoaa samalla laidan yli. Hänen kätensä tärisivät, kun hän tarttui mastoon pitääkseen itsensä vakaana. Hän tarkastelee ympäristöään silmäyksellä. Kaksi miestä mahtui tuskin seisomaan. Miten he kolmestaan pääsevät rantaan näin suuren taulun kanssa? Hänen kysymyksensä jäi vaille vastausta.

Kaleerilla Vanhus ja Ystävä tapasivat ruumassa Paulin valvovan silmän alla. Hiljaisuudessa he peittävät maalauksen kankaalla, laittavat paketin puulaatikkoon ja naulaavat sivut kiinni. Vanhus hymyilee. Hän kuvittelee jo maalla tapahtuvaa myyntiä ja kultakolikoiden painoa kämmenessään. Hän ei ole edes ehtinyt katsoa kuvaa. Kannella hän irrottaa huomaamattomasti köyden, joka yhdistää jahdin kaleeriin. Hänen sydäntään särki hetkeksi ajatus Matildan jättämisestä sinne, mutta kulta meni edelle. Hän pärjää kyllä omillaan.

Loppujen lopuksi merirosvo ei pidä taidetta parempana kuin henkilökohtaista rikastumista.

Kun Matilda kuuli köyden huomaamattoman *loiskahduksen* putoavan veteen muutaman metrin päässä veneestä, hän tiesi, että oli liian myöhäistä. Kukaan ei tulisi, kaikkein vähiten maalauksen kanssa, *hänen* maalauksensa. Vene oli jo ajautumassa pois ainoasta veneestä, jonka nuori nainen oli koskaan tuntenut. Tapahtumien kulusta liian hämmentyneenä Matilda ei kiinnittänyt huomiota siihen, mihin suuntaan hän oli nousemassa ja törmäsi purjeeseen, joka yhtäkkiä vaihtoi puolta. Tylsä kipu, joka levisi hänen kalloonsa, ei ollut mitään sen kivun kaltaista, joka valtasi hänet, kun hän järkyttyneenä ajatteli holtittomuuttaan, naiiviuttaan. Kunpa hän ei olisi luottanut vanhaan mieheen. Hänen nimensä ajatteleminen on kuin sähköisku. Hän tunsikin olevansa täynnä hallitsematonta vihaa.

Koneellisesti hän ohjasi venettään parhaansa mukaan etsien majakkaa tai jotain saarta, toivoen, ettei törmäisi keneenkään merellä. Jos joku risteäisi hänen tiensä, hän ei pystyisi hillitsemään itseään. Niin paljon vihaa, niin paljon pettymystä, niin paljon raivoa. Hän tuntee olonsa tyhjäksi ja täytetyksi samaan aikaan. Raivoissaan hän heitti niukan tavaraniipun mereen ja päästi hurjan karjunnan tähtitaivaan suuntaan. Kunpa hän ei olisi koskaan nostanut samettipurjetta, kunpa hän ei olisi ollut sinä iltana ruumassa, hän ei olisi nyt keskellä Itämeren jääkylmänä ja vailla aavistustakaan, minne mennä.

Kun vene törmäsi ponttoniin hirvittävän pitkän ja jäisen yön jälkeen, Matilda säikähti ja melkein putosi veteen. Hämmentyneenä ja unettoman yön heikentämänä hän siristää silmiään aurinkoa vasten ja yrittää tunnistaa ympäristöään. Auringon asennosta päätellen kello on kuuden ja seitsemän välillä aamulla. Hän on saapunut kapeaan satamaan, jossa on kiinnittyneenä muutama sään kuluttama vene ja purjeverene, joiden purjeet ovat karkeasti paikattuja. Ponttonilla oli vain vähän ihmisiä, ja kymmeniä lokkeja lensi kovaäänisesti lentoon heti, kun alus astui maihin. Hänellä ei kestänyt kauan havaita pääkatua, joka näytti hänestä rannikkokylältä, tyypilliseltä alueelta, jolla hän oli kasvanut. Köyhä, asukkaidensa hylkäämä, jalkakäytävät märkiä merisumusta. Kylmän hymyn kera Matilda sanoi itselleen, että täällä ei sittenkään olisi niin paha olla.

viisi kuukautta myöhemmin.

Matilda tiesi sinä aamuna herätessään, että hän tappaisi miehen ennen auringonlaskua. Ajatus, lohduttava ja huimaava, ei jättänyt häntä koko aamuna. Hänen kasvonpiirteensä pysyvät kireinä, kun hän aloittaa päivänsä tarjoilijana kylän majatalossa, ainoassa vapaassa työpaikassa, jonka hän löysi viisi kuukautta sitten. Muutama päivä sitten hän kuuli kaleonin lähestyvistä saapumisesta, ja siitä lähtien hän on ollut vakuuttunut, että kyseessä oli Peter von Rossel. Hänen intuitionsa osoittautuu usein oikeaksi, ja hän tunnistaa käsiensä vapinasta kohtalokkaan tapahtuman lähestymisen.

Tauon aikana Matilda lukitsi itsensä huoneeseensa ja etsi kuumeisesti jonnekin kätkemäänsä pientä tikaria, eräänlaista paksukahvaista puukkoa, jonka hän oli löytänyt eräänä päivänä siivotessaan nuhjuisen majatalon suurta salia. Kun hän vihdoinkin löysi sen, hänen sormensa kietoutuivat kahvan ympärille kuin ne olisivat aina pitäneet sitä kädessään. Hän tunsu itsensä oudon rauhalliseksi ja päättäväiseksi nyt, kun hänen aseensa oli valmis. Matilda ei ollut koskaan tappanut ketään tällä tavalla, mutta hän ei pelännyt. Hän tuskin muistaa maalauksen värejä tai siinä olevia hahmoja, mutta hän tietää tuskan, jota hän tunsu sinä yönä, yksin pienessä hylätyssä veneessään. Matilda toistaa kuin ahdistunut mantra, että mies ansaitsee kuolla.

Nuori nainen vietti koko illan odottaen miehen saapumista. Vihdoinkin, noin kello 23, hän työntää majatalon oven auki, mukanaan muita merimiehiä, joita nuori nainen ei tunnista, joiden kanssa hän nauraa ja istuu äänekkäästi alas. Nainen näkee miehen liikkeissä naurettavan yrityksen vaikuttaa leppoisalta ja miehen uudessa kalpeudessa ajan kulumisen, jota ei voi pysäyttää. Vanha mieskään ei koskaan oikein sopinut joukkoon, hän tajusi. Kuivalla maalla hänen kävelykykynsä on kömpelö ja hän vaikuttaa olevan eri tahdissa kuin nuoremmat miehet hänen ympärillään, jotka iloisesti toruvat häntä.

Kun mies käveli pöydän luo, jossa nainen teeskenteli kuivaavansa astioita, hän ei tunnistanut häntä. Sitten, kun nainen nostaa hitaasti päätään kohti miestä, hänen silmänsä laajenevat ja hänen silmissään välähtää ymmärrys. Mutta se on liian myöhäistä, Matilda on jo tarttunut hänen hihastaan, vetänyt hänet seinää vasten ja työntänyt tikarinsa hänen rintaansa, ei liian kaukana hänen sydäimestään, mutta ei suoraan sen päälle. Hän halusi, että mies ehtii kärsiä hieman. Vanhus kaatui lattialle, toinen käsi jo verisen rintakehän päällä, ja hän huokaisi tuskasta, johon sekoittui yllätyksen huudahdus. Hänen takanaan pöydässä istuvat miehet vaikenivat, ja jotkut heistä siirtyivät häntä kohti valmiina pysäyttämään hänet. Hän ei välitä heistä, kumartuu vanhaa miestä kohti ja upottaa tikarin tämän lihaan, mutisee muutaman sanan, ennen kuin merimiehet tarttuvat häneen tylästi, ja kaikki merimiehet hälyttävät naapurit ja yrittävät pysäyttää vanhan miehen haavasta valuvan ja lattiaa tahraavan veren. Kun hänet viedään väkisin ulos, Matilda tuijottaa vanhaa miestä, jonka silmät lasittuvat. Hän ei enää hengitä. Hän hymyilee ja paino tuntuu putoavan hänen hartioiltaan.

Kun Peter Von Rosselin merimiehiä myöhemmin kuulustellaan, kukaan heistä ei pysty sanomaan, miksi tämä kaunis, kunniallisen näköinen nuori nainen yhtäkkiä syöksyi kapteenia kohti ja puukotti hänet kuoliaaksi.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)